

عنوان مقاله:

رهیافت همکارانه در برنامه‌ریزی شهری

محل انتشار:

اولین همایش ملی شهرسازی و معماری در گذر زمان (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

لیلا علی آبادی - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه شهید بهشتی، تهران

زهرا عسگری - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه شهید بهشتی، تهران

خلاصه مقاله:

وجود و تداوم نابرابری‌های اجتماعی-اقتصادی و شکست سازوکار شیوه‌های رایج برنامه‌ریزی در گشودن مشکلات شهری موجب شد برای اولین بار در دهه 1960 میلادی، این اندیشه که حرفه‌مندان براساس منافع عامه عمل می‌کردند مورد چالش واقع شود. در پی چنین تحولی، اجماع سیاسی در مورد نقش متخصصان درهم شکسته‌شد و نارضایتی گسترده‌ای به دو دلیل ایجاد شد: نخست، عدم دستیابی به توافق در تصمیم‌سازی در حکومت؛ دوم، روش‌های توزیع منافع. اندیشه‌هایی که در پی انتقاد از کاستی‌های برنامه‌ریزی سنتی و توجه به ابعادی ورای ابعاد کالبدی برنامه‌ریزی ظهور یافتند، در مسیر پیشرفت خود، به تشکیل یک سیر نظری منجر شدند که فرآورده آن تبیین چارچوب رهیافت برنامه ریزی همکارانه بود. روش مورد استفاده در این پژوهش توصیفی - تحلیلی بوده و هدف از انجام آن، بررسی سیر تحول رهیافت‌های برنامه‌ریزی در جهت حرکت به سوی رهیافت همکارانه، تبیین چارچوب مفهومی، اصول و فرایند برنامه‌ریزی همکارانه و معرفی آن به عنوان جایگزین رهیافت‌های رایج در برنامه‌ریزی است. براساس نتایج حاصل، برای تحقق اهداف مذکور، برنامه‌ریزان باید علاوه بر فنون متداول برنامه‌ریزی شهری، روش‌های ارتباطی را فراگرفته و گروه‌های ذی‌نفع نیز نیازمند برخورداری از دانش ارتباطی هستند. در این میان، ارزش‌ها و احساسات نیز از اهمیت خاصی برخوردار بوده و همراه استدلالات فنی برنامه ریزان مورد استفاده قرار می‌گیرند.

کلمات کلیدی:

رهیافت‌های نوین برنامه‌ریزی، برنامه‌ریزی همکارانه، عقلانیت ارتباطی، مشارکت عمومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/232149>

